

- 1 -

SLIMME ALFRED

DENEMARKEN

Niet iedereen kan alles. De een kan dit, de ander kan dat.

Alfred kon niet veel. Hij was zo onhandig dat hij iedere dag weer over het kommetje melk voor de poes struikelde. Als hij aardappelen moest schillen, schilde hij zijn duim, en als hij appels uit de boom moest plukken, viel hij zelf als een appel op de grond.

Toen hij op een dag aan het oogsten was en over de zeis struikelde, werd zijn vader boos. ‘Alfred, mijn geduld is op. Je bent een goeie jongen, maar ik kan je niets meer leren. Hier heb je vijf cent. Zoek ergens anders maar een werkplaats waar je iets kunt leren. Vul je rugzak met brood en appels en zeg je moeder vaarwel.’

Alfred kreeg een warme knuffel van zijn moeder en ging op weg. Hij zwierf lang rond en kwam ten slotte bij een bos. Dat liep hij in, steeds verder, tot het avond werd. Hij ging op een boomstronk zitten om een appel en wat brood te eten. Daarna klom hij in een boom om te zien hoe ver het bos nog doorliep. Waar hij ook keek, overal waren bomen.

Tussen de bomen door zag hij een vaag licht schijnen. Stond daar een huis?

Hij liep ernaartoe en zag licht uit de ramen schijnen, het maakte lichtgroene vlekken op het donkere mos. Alfred klopte beleefd op de deur. Niemand antwoordde.

Hij duwde de deur open en kwam in een kamer waar een gedekte tafel en een uitnodigende leunstoel met kussens stonden. Bij het warme haardvuur zag hij een zacht bed met een gekleurde lappendeken.

Alfred keek nieuwsgierig rond en zei: ‘Een goedenavond!’

Niemand antwoordde.

- 5 -

Hij wachtte even en zei iets luider: 'Een goedenavond!'

Toen er na de derde goedenavond weer niemand antwoordde, ging Alfred aan tafel zitten en deed zich tegoed aan het verse brood met kaas. Hij dronk een kom melk en ging lui in de leunstoel zitten, met zijn voeten op het ijzer voor de haard.

Terwijl hij daar op zijn gemak zat, kwam er een vreemde man de kamer binnen. Het was een heksenmeester, maar dat wist Alfred niet. Zijn baard sleepte over de grond. Hij droeg een wollen muts van zilverdraad. En zijn mantel was bezet met grijze spinnenwebben. Hij stak zijn knokige hand op en vroeg: 'Wie heeft jou toestemming gegeven om mijn huis binnen te gaan en mijn eten op te eten?'

Alfred vertelde de man hoe alles in zijn werk was gegaan en hoe hij op zoek was naar iemand bij wie hij iets kon leren. Toen zei de man: 'Heb je zin om bij mij in dienst te komen? Je hoeft bij mij geen zwaar werk te doen en je krijgt een opscheplepel geld per jaar. Aan deze tafel is altijd genoeg te eten, daar hoef je geen vinger voor uit te steken. Het enige wat je te doen hebt, is ervoor zorgen dat er geen stof op dit boek komt en dat deze teugels en dit touw schoon blijven. Maar ... je mag nooit in het boek lezen. Over een jaar kom ik terug om te zien hoe het met je gaat.'

Alfred nam het aanbod aan, en de man ging ervandoor. De jongen ging naar bed en sliep als een roos onder de lappendeken. De volgende morgen poetste hij de teugels glimmend en maakte het touw schoon. Hij nam ook het boek, waar een slot op zat, stofte het af en keek er de eerste dagen niet verder naar om. Daarna at en dronk hij, en zo verstreken de eerste paar dagen. Wat een heerlijk lui leventje! Niemand die hem lastigviel en altijd genoeg te eten.

Na een paar weken sloeg de verveling toe en hij dacht: ik heb nog steeds niets geleerd! Misschien moet ik toch eens dat boek openen. Hij opende het slotje en begon te lezen. Het bleek een toverboek te zijn, en het lezen boeide hem zo, dat hij de teugels en het touw helemaal vergat.

Iedere dag las hij en na een hele tijd kende hij al honderd pagina's uit het hoofd.

Op een dag herinnerde hij zich opeens dat hij hier precies een jaar geleden was